

den waterkant. De huizen, hoog en sierlijk, zijn ware lustoorden, waar de vergaarde schatten, verworven in de bloeiende koopstad, worden verbruikt op de meest strelende wijze voor den bezitter.

Hier wordt „stand” geboren, waarvoor de kiem in 't vorige geslacht zelfs niet aanwezig was en de élégante kinderkopjes, die glurend en stoeiend zich voor de groote spiegelruiten bewegen, kunnen met geen macht de kloof overzien, die hen scheidt van de groot- of overgrootvaders, die, wie weet, in bombazijn en boezeroen in 't zweet huns aanschijsn werkten dáár, waar nu de paleizen hunner zonen of kleinzonen verrezen zijn. 't Is een echte koopmansbuurt, de wijk der beursaristocraten en groot geworden winkeliers.

Als hij de ruime vestibule in is, stormen een viertal kinderen, drie aardige meisjes en een mooie, flink gebouwde jongen naar hem toe! De drie grootsten hebben elk een schoolbewijs, en hoog hun handen opheffend, duwen en dringen zij om, ieder voor zich, hun gedrag en vorderingen te doen bewonderen.

„Allo, jongens! — Vort! — en lachend weert hij zich tegen de groote overmacht.

„Zoo — eerst me jas uit!”

De jas is opgehangen en 't gedrang begint opnieuw. Maar nu neemt hij zijn vijfjarige Hanna op, en — „Eerst naar mama!” klinkt het bevel.

De kleine hangt vér over zijn schouder, met beide handen grijpend naar de andere kinderen. Een der meisjes heeft hem bij de jas, en nu de jongen haar jurkje beet heeft, sluit de derde zich aan en, »Adam, die had zeven zonen!” juichen ze met aardige maatgeluidjes bij 't sukkeldrafje van papa héél de lange gang door.

Met 'n smak de deur der huiskamer open en . . . het troepje huis'lijk geluk staat pal.

Dáár, wat weggedoken in de zachte kussens der canapé zit mama. 't Hoofd steunt ze op het fijne handje en nu ze haar zóó zien, zijn allen stil.

„Mon Dieu, wat 'n leven!” zegt ze met zachte stem.

Haastig zet hij de kleine neer en: „Stil nu, jongens!” vermaant hij vriendelijk.

Zacht sluit hij de deur en zwijgend gaan de kinderen hun weg. Nog hijgt hij van inspanning en de neusvleugels bewegen zich véél te gejaagd voor een man van even veertig jaar.

Evenwel schijnt hij dit niet te bemerken, want vlug gaat hij de groote kamer door, zet zich vlak naast zijn vrouw en haar de hand op 't hoofd leggend, vraagt hij met groote teederheid:

„Alweer hoofdpijn, Eva?”

„Hoe kan 't anders! — 't Is ook altijd wat!”

„En wát is er dan, vrouwtje?”

„Och, altijd allicht iets! — Hoe kun je dat nu vragen? Daar zijn wij, vrouwen, voor geboren, om altijd toch wat te hebben, dat ons hindert en dan” — zoo gaat ze voort op 't zelfde huiltontje, — „nu juist met dat nare uitgaan van avond.”